

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/34/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8823010469
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Bugel'
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8823010469.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Bugela a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL. M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.01.2026, v trestnej veci proti obž. A. B., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 12T/68/2023 zo dňa 25.09.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

A. B., nar. XX. XX. XXXX vo C. D. E., trvale bytom B. D. E., A. F. XXX/X, okr. Vranov nad Topľou,

u k l a d á:

podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona, v spojení s § 42 ods. 1 Tr. zákona, pri zistení priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zákona a poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šiestich) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona z r u š u j e výrok o treste

a/ rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 15. 05. 2024, č. k. 13T/34/2023-478, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15. 05. 2024 a ktorým bol obžalovanému podľa § 44 Tr. zákona upustené od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený mu rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/53/2023, zo dňa 18. 12. 2023, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/6/2024, zo dňa 06. 03. 2024, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, považoval súd na ochranu spoločnosti a na nápravu páchatel'a za dostatočný,

b/ rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 12T/53/2023-537, zo dňa 18. 12. 2023, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 5To/6/2024-497, zo dňa 06. 03. 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06. 03. 2024, ktorým bol tomuto obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou uznal obžalovaného A. B. za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

dňa 06.05.2023, v čase o 17.00 hod., v rodinnom dome na adrese A. F. XXX/X C. B. D. E., fyzicky napadol G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. D. E., A. F. XXX/XX, ktorého z presne nezistených dôvodov chytil za ramená, hodil ho na zem a dupol mu na hlavu, čím mu spôsobil zlomeninu kalvy v spánkovo-temennej oblasti vpravo, pohmoždenie hlavy v spánkovo-temennej oblasti vpravo, subdurálny hematóm v čelovo-spánkovo-temennej oblasti vpravo, pneumocefalus obojstranne, subarachnoidálne krvácanie v čelovej oblasti vľavo, pohmoždenie mozgu v čelovej oblasti vľavo, pohmoždenie ramena vpravo, s predpokladanou nutnou dobou liečenia až 120 dní.

Uložil mu za to podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 42 ods. 1 Tr. zákona, v nadväznosti na § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, s poukazom na § 38 ods. 4 Tr. zákona, pri zistení prevahy priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zákona nad poľahčujúcimi okolnosťami podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šiestich) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zrušil výroky o treste, o ktorých bolo rozhodnuté:

a/ právoplatným rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 15.05.2024, č. k. 13T/34/2023-478, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.05.2024, a ktorým bol obžalovanému podľa § 44 Tr. zákona upustené od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený mu rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 12T/53/2023 zo dňa 18.12.2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/6/2024, zo dňa 06.03.2024, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, považoval súd na ochranu spoločnosti a na nápravu páchatel'a za dostatočný,

b/ právoplatným rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 12T/53/2023-537, zo dňa 18.12.2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 5To/6/2024-497, zo dňa 06.03.2024, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.03.2024, ktorým bol tomuto obžalovanému podľa ustanovenia 360 ods. 2 Tr. zákona, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, s tým, že tomuto obžalovanému bolo podľa § 73 ods. 2 písm. písm. c/ Tr. zákona v nadväznosti na § 74 ods. 1 Tr. zákona, uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, v nadväznosti na § 74 ods. 1 veta posledná Tr. zákona účinného od 06.08.2024, s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 3 Tr. zákona účinného od 06.08.2024, ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 veta druhá Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť z titulu uplatneného nároku na náhradu škody zaplatiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a. s., so sídlom v Bratislave - mestská časť Petržalka, Panónska cesta 2, IČO: 35 937 874, krajská pobočka Prešov, Kúpeľná 5, Prešov, sumu 3.657,09 eur (tritisíc šesťsto päťdesiat sedem eur a deväť eurocentov), ktorý záväzok je obžalovaný povinný uhradiť v mesačných splátkach vo výške 305,- eur, splatnými vždy do 20. dňa v bežnom mesiaci, pod hrozbou straty výhody splátok, počnúc nasledujúcim mesiacom od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to najneskôr v lehote do 1 (jedného) roka od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný A. B. prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie písomne odôvodnil, pričom v odôvodnení odvolania uviedol, že Okresný súd vo Vranove nad Topľou napadnutý výrok rozsudku o uložení súhrnného trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov odôvodnil tým, že v prejednávanej trestnej veci nebolo dôvodné tomuto obžalovanému výrazne znížovať dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody, pričom ani žiadne mimoriadne okolnosti prípadu či mimoriadne okolnosti týkajúce sa pomerov obžalovaného v tomto trestnom konaní neboli zistené.

U obžalovaného nastala prevaha priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona účinného od 05.08.2024. Preto súd dospel k záveru, že primeraným a adekvátnym ako z hľadiska individuálnej tak aj predovšetkým z hľadiska generálnej prevencie, bude trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov.

Podľa ustanovenia § 33a ods. 1, 2 Tr. zákona, páchatelovi nemožno uložiť kruté a neprimerané sankcie. Sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatela a jeho pomery.

Trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Tr. zákona).

Podľa ustanovenia § 38 ods. 2 Tr. zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadať na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Pri rozhodovaní o akomkoľvek treste musí súd posudzovať všetky hľadiská rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery (R 2/1968).

Súd prvého stupňa v napadnutom výroku rozsudku o uložení súhrnného trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov v rozpore s platným právnym stavom aplikoval ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zákona účinného do 05.08.2024, podľa ktorého zákonného ustanovenia sa dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody zvyšovala o 1/3 pri zistení prevahy priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami.

Zároveň súd prvého stupňa nezohľadnil u obžalovaného aj poľahčujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 36 písm. n/ Tr. zákona, a to napomáhanie obžalovaného príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti.

Podľa ustanovenia § 39 ods. 5 Tr. zákona pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní súčasne splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa ods. 1 alebo 2 môže súd uložiť trest pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu podľa ods. 3.

Obžalovaný po smrti otca od siedmich rokov vyrastal ako polosirota. V súčasnej dobe žije s družkou I. A. a zabezpečuje opateru a výživu k trom maloletým deťom I. A., A. B. a A. B.. Obžalovaný brigádnickou činnosťou zabezpečuje finančný príjem pre rodinu a stratou príjmu by bola ohrozená výživa a nerušený vývoj maloletých detí.

Na základe vyššie uvedených skutočností považoval uložený trest odňatia slobody za neprimeraný a navrhol, aby odvolací súd po náležitom preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého výroku rozsudku súdu prvého stupňa zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu vo Vranove nad Topľou zo dňa 25.09.2024, sp. zn. 12T/68/2023 a rozhodol o znížení trestu odňatia slobody o 1/3 pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Okresný súd rozhodnutie o treste odôvodnil tým, že súd na hlavnom pojednávaní umožnil obžalovanému A. B. urobiť vyhlásenie podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. poriadku vo vzťahu k tomuto skutku obžaloby. Obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania tohto skutku uvedeného v obžalobnom návrhu. Vzhľadom na to, že obžalovaný odpovedal na všetky otázky obsiahnuté v ustanovení § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku, položené mu v súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Tr. poriadku, kladne, po zistení stanoviska prítomného prokurátora, ako aj obhajcu; keďže poškodený Klimčo-Havran sa hlavného pojednávania, vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav ani nemohol zúčastniť; pričom obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal a jeho spáchanie aj úprimne oľutoval už v štádiu prípravného konania;

súd vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. poriadku, keďže boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky, prijal a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu priznania skutku obžalovaným sa nevykoná, s tým, že sa vykonajú len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, s výrokom o náhrade škody, ako aj s výrokom o ochrannom opatrení.

Na tomto podklade teda súd prvej inštancie uznal obžalovaného A. B. za vinného zo žalovaného skutku rozsudku; teda z toho, že dňa 06.05.2023 v rodinnom dome A. F. J. XXX/X C. B. D. E. fyzicky napadol poškodeného G. H. takým spôsobom, že tohto chytil za ramená, hodil ho na zem a dupol mu na hlavu, čím tomuto poškodenému spôsobil rozsiahle závažné poranenia v spánkovo-temennej oblasti; vrátane hematómu v čelovo-spánkovo-temennej oblasti vpravo, pneumocefalus, či aj krvácanie v čelovej oblasti vľavo, ako aj pohmoždenie mozgu v čelovej oblasti vľavo a pohmoždenie ramena vpravo; ktorý komplex zranení si vyžiadal dobu liečby tohto poškodeného v trvaní až 120 dní. Keďže takýmto konaním obžalovaného; pričom obžalovaný si musel byť vedomý toho, že jeho údery smerujú aj na oblasť hlavy poškodeného, v ktorom je umiestnený životne dôležitý orgán; a ktorým konaním bola tomuto poškodenému spôsobená ťažká ujma na zdraví v zmysle ustanovenia § 123 ods. 4 Tr. zákona; boli; ako po objektívnej stránke, tak aj po subjektívnej stránke; naplnené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona, súd prvej inštancie uznal tohto obžalovaného za vinného z tohto trestného činu.

Obžalovaný tento skutok spáchal v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a/ Tr. zákona, keďže chcel vyššie uvedeným konaním spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu spoločnosti na ochrane ľudského zdravia.

Obžalovaný sa tohto skutku dopustil ako trestne zodpovedný subjekt.

Na hlavnom pojednávaní súd prvej inštancie vykonal dokazovanie súvisiace s výrokom o treste, s výrokom o náhrade škody, ako aj s výrokom o ochrannom opatrení; a to výsluchom samotného obžalovaného; oboznámením výpovede poškodeného H., ako aj zástupkyne poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a. s. k ňou uplatnenému nároku na náhradu škody z prípravného konania; prečítaním znaleckých posudkov z odboru zdravotníctva a farmácie, a to jednak z odvetvia chirurgie a traumatológie, vypracovaného znalcom MUDr. Sukovským, ako aj z odvetvia psychiatrie, vyhotoveného zas znalcom MUDr. Porvažníkom; prečítaním lekárskejších správ, ako aj vyčíslením škody, predloženým poškodenou Všeobecnou zdravotnou poisťovňou a. s., či aj ďalšími listinnými dôkazmi uvedenými v texte s tým, že boli oboznámené aj početné pripojené spisy okresného súdu Vranov nad Topľou, na základe čoho zistil súd prvej inštancie nasledovné.

Obžalovaný A. B. sa na hlavnom pojednávaní k svojim predchádzajúcim odsúdeniam vyjadril tak, že bol dohromady päťkrát súdne trestaný, avšak vo výkone trestu odňatia slobody mal byť iba jedenkrát, s tým, že takto uložený trest odňatia slobody vykonal v celom rozsahu. K tomuto svojmu odsúdeniu tento obžalovaný bližšie rozviedol, že v roku 2023 mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, pričom tento trest vykonal dňa 17. 06. 2024 a malo ísť o jeho odsúdenie za trestný čin nebezpečného vyhrážania, pričom opätovne tento obžalovaný doplnil, že tento trest odňatia slobody vykonal v celom rozsahu, a to čiastočne aj výkonom väzby. Následne na to mal byť tento obžalovaný, podľa svojho vyjadrenia, odsúdený ešte aj dňa 15.05.2024 trestným rozkazom tunajšieho súdu za krádež, ktorým rozhodnutím došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu, keďže trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, uložený tomuto obžalovanému predchádzajúcim rozhodnutím, považoval súd prvého stupňa za dostatočný. Obžalovaný tiež tvrdil, že v dobe vykonávania tohto hlavného pojednávania v prejednávanej trestnej veci sa voči nemu nevedlo žiadne iné ďalšie trestné stíhanie. K svojim početným priestupkovým postihnutiam; v celkovom počte až tridsaťpäť, pričom v prevažnej miere malo ísť o priestupky proti občianskemu spolunažívaniu; sa zas tento obžalovaný vyjadril, že bol agresívny, aj mu boli uložené nejaké pokuty, pričom niektoré z nich aj uhradil, avšak niektoré nie. Obžalovaný tiež trval na tom, že v čase konania hlavného pojednávania sa voči nemu nevedlo žiadne iné priestupkové konanie, keďže nikoho iného už fyzicky nenapadol. Pokiaľ pritom išlo o nárok na náhradu škody, uplatnený poškodenou Všeobecnou zdravotnou poisťovňou, a. s. vo výške 3.657,09 eur, tento obžalovaný sa zas vyjadril, že túto škodu poškodenej zdravotnej poisťovni nezaplatil, pretože len krátko pred konaním hlavného pojednávania v tejto trestnej veci sa obžalovaný zaevidoval ako nezamestnaný. Tento obžalovaný mal však podľa svojho udania pracovať brigádnicke pri kopáckych pomocných prácach, s čistým mesačným zárobkom v sume sedemsto, či osemsto eur, teda nanajvyš

do sumy tisíc eur. Obžalovaný pritom prejavil aj ochotu nahradit škodu spôsobenú tejto poškodenej poisťovni v mesačných splátkach. K náhrade spôsobenej škody zas poškodeneému G. H.; ktorý pritom až v konaní pred súdom súdu predložil žiadosť označenú ako „pokus o zmier“ zo dňa 08.12.2023; sa tento obžalovaný pritom vyjadril, že tomuto poškodeneému sa ospravedlnil a svoje konanie aj oľutoval, s tým, že s týmto poškodeneým aj naďalej komunikuje. K svojim osobným a majetkovým pomerom tento obžalovaný zas uviedol, že žije s družkou, ktorá poberá materskú dávku v sume päťstodvadsať eur, s ktorou má pritom tri deti vo veku troch rokov, jedného roka a piatich rokov, ktoré pritom netrpia žiadnymi závažnými zdravotnými problémami. Tento obžalovaný žije ešte aj so svojou matkou, ktorá sa zas stará o štyri bratove deti, pričom táto jeho matka je teda poberateľkou opatrovateľského príspevku na tieto maloleté deti vo výške tisícdvesto eur, čiže aj tieto maloleté deti brata obžalovaného žijú s nimi v spoločnej domácnosti. Okrem nich však s rodinou obžalovaného žije ešte aj jeho sestra, ktorá však nemá žiaden príjem. Obžalovaný, či iná s ním spoluzijúca osoba už pritom nepoberá žiadne ďalšie štátne sociálne dávky. Obžalovaný navyše ešte vylúčil, že by on sám trpel nejakými zdravotnými problémami. Svoje majetkové pomery tento obžalovaný bližšie konkretizoval tak, že obýva rodinný dom, ktorého vlastníkom je však jeho matka, keďže jeho otec je nebohý. Tento obžalovaný pritom doplnil, že nie je vlastníkom žiadnej cennej hnutelnej alebo nehnuteľnej veci. K možnosti uloženia mu ochranného protialkoholického liečenia v ambulantnej forme; vzhľadom na takýto návrh prokurátora v podanej obžalobe, zohľadniac odporúčanie znalca MUDr. Porvažníka v ním podanom znaleckom posudku; tento obžalovaný pred súdom prvej inštancie prejavil ochotu podrobiť sa tomuto ochrannému liečeniu. Obžalovaný si takisto, podľa svojho vyjadrenia, uvedomoval aj to, že v prípade, pokiaľ by ochranná liečba ambulantnou formou neplnila svoj účel, tak že takáto forma liečenia mu môže byť zmenená na ústavnú formu tohto liečenia. Obžalovaný si pritom ani nebol vedomý existencie nejakých mimoriadnych okolností, ktoré by bolo potrebné zohľadniť pri rozhodovaní súdu o treste.

Poškodeneý G. H. si pri svojej prvotnej výpovedi v prípravnom konaní, nárok na náhradu škody neuplatnil s tým, že pri svojej ďalšej výpovedi v tomto štádiu trestného konania, si; aj napriek tomu, že bol o možnosti uplatnenia si tohto svojho nároku všeobecne poučený; si tiež tento nárok výslovne neuplatnil.

Z oboznámenej výpovede zástupkyne poškodenej C. K. A., a. s. - L. M. z prípravného konania, zas súd prvej inštancie zistil, že z titulu vynaložených liečebných nákladov na zdravotnú starostlivosť poškodeneému H., si voči obžalovanému uplatňuje táto poisťovňa nárok na náhradu škody v sume 3.657,09 eur.

Podľa znaleckého posudku znalca MUDr. Sukovského z odvetvia chirurgie a traumatológie, boli ustálené zranenia, ktoré utrpel poškodeneý Klimčo-Havran v podobe zlomeniny kalvy v spánkovo-temenej oblasti vpravo, pohmoždenie hlavy v spánkovo-temenej oblasti vpravo, subdurálny hematóm v čelovo-spánkovo-temenej oblasti vpravo, pneumocefalus obojstranne, subarachnoidálne krvácanie v čelovej oblasti vľavo, pohmoždenie mozgu v čelovej oblasti vľavo, ako aj pohmoždenie ramena vpravo, pričom tieto poranenia v takomto znení boli uvedené aj v skutkovej vete obžalobného návrhu a následne, vzhľadom na prijatie vyhlásenia o vine obžalovaného súdom, boli prenesené aj do skutkovej vety vyhláseného rozsudku. Znalec pritom skonštatoval, že súhrn vyššie uvedených poranení si vyžiadal nutnú dobu liečby v trvaní štyroch mesiacov, t. j. stodvadsať dní, počas ktorej doby bol poškodeneý obmedzený v obvyklom spôsobe života. Celkovo bolestné bolo pritom týmto znalcom určené na hodnotu 200 bodov. Tento znalec síce vo svojom znaleckom posudku uviedol, že hodnota jedného bodu, vychádzajúc pritom z ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z., zodpovedala sume 24,22 eur, ale v tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že reálne hodnota jedného bodu v roku 2023 predstavovala správne sumu 26,08 eur. Teda namiesto týmto znalcom uvádzanej celkovej sumy prisúdenej za bolestné vo výške 4.844,00 eur, mala správne byť hodnota bolestného vo výške 5.216,- eur.

Znaleckým posudkom znalca MUDr. Porvažníka z odvetvia psychiatrie, bol u tohto obžalovaného zistený syndróm závislosti od alkoholu v III. vývojovom štádiu, ako aj emočne nestabilná porucha osobnosti - impulzívny typ. Rozpoznávacie schopnosti tohto obžalovaného však v čase spáchania skutku boli zachované v celom rozsahu a ak znalec zobral do úvahy požitie alkoholu v kombinácii s povahovými črtami tohto obžalovaného, v ktorých sú sklony k impulzivite, tak jeho ovládacie schopnosti znalec zhodnotil ako znížené nepodstatnou mierou. Obžalovaný bol však schopný, a aj chápe, podľa vyjadrenia tohto znalca, zmysel trestného konania. Ako už bolo aj vyššie konštatované, tento obžalovaný podľa tohto znaleckého posudku trpí závislosťou od alkoholu v III. vývojom štádiu. Znalec ešte ďalej rozviedol, že pokiaľ bude obžalovaný naďalej požívať alkoholické nápoje, tak jeho pobyt na slobode môže byť

nebezpečný v tom zmysle, že sa dopustí obdobného správania ako to, za ktoré je aktuálne trestne stíhaný. Vzhľadom na už vyššie konštatovaný syndróm závislosti od alkoholu, tento znalec odporučil tomuto obžalovanému uložiť ochranné liečenie ambulantnou formou.

V prípravnom konaní boli pritom zabezpečené aj viaceré lekárske správy na poranenia poškodeného H., ako aj vyčíslenie nároku na náhradu škody poškodenou Všeobecnou zdravotnou poisťovňou a. s., či aj priestupkový spis Obvodného oddelenia PZ Hanušovce nad Topľou, konajúcom o tomto skutku, ktorý bol neskôr odovzdaný na prejednanie tohto skutku ako trestného činu.

Na obžalovaného boli pritom podané správy aj Ústavom na výkon väzby a Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Košice, ako aj Mestom Hanušovce nad Topľou.

V konaní pred súdom prvej inštancie poškodený Klimčo-Havran predložil aj podanie označené ako „Pokus o zmiernosť“. Na hlavnom pojednávaní boli ďalej oboznámené aj početné pripojené spisy tunajšieho súdu; a to sp. zn. 1T/67/2018, sp. zn. 13T/72/2021, sp. zn. 12T/53/2023, ako aj sp. zn. 13T/34/2023.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadal súd prvej inštancie najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal, alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a, alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu (§ 34 ods. 4 Trestného zákona účinného od 06.08.2024).

Z miesta svojho trvalého bydliska je obžalovaný hodnotený negatívne, s vysvetlením, že tento obžalovaný vo väčšom množstve požíva alkoholické nápoje a zároveň sa tento obžalovaný mal dopúšťať aj krádeží drevnej hmoty, ktorú následne predal a takto utŕžené finančné prostriedky používal na nákup alkoholických nápojov, pod vplyvom ktorých bol agresívny, pričom z dôvodu obáv družky tohto obžalovaného, táto, spolu so spoločnými deťmi, mala aj odísť k svojej matke, teda z dôvodu obáv o svoju bezpečnosť, či aj o život a o zdravie svojich detí.

Podľa vyjadrenia Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice sa tento obžalovaný vo výkone väzby správal slušne a disciplinovane, pričom mu nebola priznaná žiadna disciplinárna odmena, či mu nebol uložený ani žiaden disciplinárny trest. Obžalovaný nebol pritom počas výkonu väzby zaradený do pracovného procesu.

Obžalovaný bol celkovo už tridsaťšesť krát priestupkovo postihnutý, a to v období od 11.03.2018 do 24.05.2023. V prípade týchto priestupkových postihnutí je potrebné v neprospech obžalovaného vyhodnotiť to, že až pätnásť priestupkov z celkového tohto množstva týchto priestupkov boli práve priestupky proti občianskemu spolunažívaniu spočívajúce predovšetkým vo fyzickom napadnutí zo strany obžalovaného inej osoby, v podobe vyhrážok inej osobe, či aj v hrubom správaní sa voči inej osobe. Z tohto počtu sa pritom až v troch prípadoch týchto priestupkových konaní mal obžalovaný dopustiť voči svojim blízkym osobám, a to konkrétne voči svojej matke, ako aj voči svojej sestre, voči ktorým malo ísť o hrubé správanie. Obžalovaný sa mal pritom minimálne v dvoch prípadoch dopustiť fyzického násillia aj voči iným osobám ako voči svojim príbuzným, s tým, že aspoň v ôsmich prípadoch išlo o priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, bližšie nekonkretizované. Iné priestupky z vyššie uvedeného počtu predstavovali majetkové priestupky, priestupky spočívajúce v rušení nočného kludu, v znečistení verejného priestranstva, v rozbití elektrometra, v porušení zákazu vychádzania počas núdzového stavu, alebo išlo o priestupky proti verejnému poriadku.

Z odpisu z registra trestov, ako aj z pripojených spisov súdu prvej inštancie tento súd zistil, že tento obžalovaný bol doposiaľ; s prihliadnutím aj na dosiahnutie jeho plnej trestnoprávnej zodpovednosti; už

šestkrát súdne trestaný. Z genézy jeho trestnej činnosti pritom vyplýva, že v poradí prvým rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 1T/67/2018-133, zo dňa 05.09.2018, bol obžalovaný odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr.zákona na trest povinnej práce v trvaní 80 hodín, ktorý trest už obžalovaný vykonal a teda v prípade tohto súdneho potrestania tak došlo k vzniku fikcie neodsúdenia. Ďalším rozsudkom, opätovne vyhláseným Okresným súdom Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 2T/5/2019, zo dňa 10.09.2019, bola zas týmto súdom schválená dohoda o vine a treste, uzavretá medzi tunajšou prokuratúrou a obvineným, ktorým bol tento obžalovaný uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr.zákona, na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. V prípade tohto odsúdenia je však potrebné zdôrazniť, že pôvodne určená skúšobná doba podmiennečného odsúdenia bola uznesením tunajšieho súdu č. k. 2T/5/2019-225, zo dňa 08.09.2021, ponechaná v platnosti a predĺžená o ďalšie dva roky. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že v tejto trestnej veci mala obžalovanému pôvodne plynúť skúšobná doba podmiennečného odsúdenia do dňa 11.09.2021, avšak vyššie zmieneným uznesením bola takto ustálená skúšobná doba podmiennečného odsúdenia predĺžená o ďalšie dva roky, teda až do dňa 11.09.2023. V poradí tretím súdnym potrestaním tohto obžalovaného bolo jeho odsúdenie opätovne rozsudkom toho istého súdu č. k. 1T/97/2020-577, zo dňa 12.05.2021, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b/, písm. g/ Tr. zákona; a to v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, ako aj vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona; ktorým bol tomuto obžalovanému opätovne uložený trest povinnej práce v trvaní 300 hodín. Nadväzujúcou, teda v poradí už štvrtou súdnou sankciou tohto obžalovaného, bolo jeho odsúdenie Trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 13T/13/2022-108, zo dňa 08.03.2022, a to za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ako aj za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, ktorý jeden skutok takto právne kvalifikovaný mal obžalovaný spáchať vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Týmto súdnym rozhodnutím bol tomuto obžalovanému opätovne uložený, aj keď už ako súhrnný, trest povinnej práce na samej hornej hranici trestnej sadzby, teda v trvaní 300 hodín; s uložením viacerých primeraných obmedzení, či povinností, spočívajúcich predovšetkým v zákaze požívania alkoholických nápojov alebo iných návykových látok; či v povinnosti zamestnať sa, alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie; ako aj v zákaze stretávania sa so spolupáchateľmi; či v povinnosti osobne sa ospravedlniť poškodeným.

Ďalším odsúdením tohto obžalovaného bolo pritom jeho odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 12T/53/2023-452, zo dňa 18.12.2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 5To/6/2024 -497, zo dňa 06.03.2024, ktorým bol tento obžalovaný uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zákona účinného do 05.08.2024, za čo mu bol nakoniec uložený trest odňatia slobody v trvaní dvanásť mesiacov, na výkon ktorého bol tento obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň tomuto obžalovanému bolo uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou s tým, že uvedené ochranné liečenie už bolo síce nariadené ešte dňa 17.04.2024, avšak s výkonom tohto ochranného liečenia sa ešte v čase rozhodovania súdu v tejto trestnej veci reálne nezačalo. Obžalovaný pritom tento trest vykonával v období od 17.06.2023 do 17.06.2024, aj po započítaní výkonu väzby v tejto trestnej veci v dobe od 17.06.2023 do 06.03.2024.

V poradí posledným odsúdením tohto obžalovaného bolo súdne potrestanie tohto obžalovaného rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 13T/34/2023-478, zo dňa 15.05.2024, ktorým bol tento obžalovaný uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, avšak súd v zmysle ustanovenia § 44 Trestného zákona od uloženia súhrnného trestu upustil, vzhľadom na to, že trest uložený tomuto obžalovanému rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 12T/53/2023, zo dňa 18.12.2023, v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu, považoval súd na ochranu spoločnosti a na nápravu páchatel'a za dostatočný. Uvedené rozhodnutie pritom nadobudlo právoplatnosť v deň jeho vyhlásenia, teda dňa 15.05.2024.

V prejednávanej trestnej veci pritom obžalovaný skutok spáchal dňa 06.05.2023. Teda tento stíhaný skutok obžalovaný spáchal skôr, ako bol uznaný za vinného z iného trestného činu; teda, či už rozhodnutím tunajšieho súdu č. k. 12T/53/2023-452, zo dňa 18.12.2023, spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu č. k. 5To/6/2024-497, zo dňa 06.03.2024; avšak tiež aj predtým, ako bol tento obžalovaný sankcionovaný aj posledným súdnym potrestaním, a to rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 13T/34/2023-478, zo dňa 15.05.2024, ktorý v uvedený deň aj nadobudol právoplatnosť. Z týchto dôvodov teda boli splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu podľa ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zákona, v

nadväznosti na ustanovenie § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, teda podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu.

Obžalovanému B. pritom poľahčovalo len to, že sa k spáchaniu skutku uvedeného vo výrokovej časti tohto rozsudku priznal a jeho spáchanie aj úprimne oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr. zákona). Súd pritom nezistil žiadnu ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zákona. Obžalovanému pritom zas priťažovalo, že tento obžalovaný bol v minulosti už aj viackrát súdne trestaný (§ 37 písm. m/ Tr. zákona). Zároveň, keďže súd tomuto obžalovanému ukladal súhrnný trest, za v podstate tri trestné činy, došlo tiež aj k naplneniu ďalšej priťažujúcej okolnosti v podobe spáchania viacerých trestných činov, tak, ako to predpokladá ustanovenie § 37 písm. h/ Tr. zákona.

U tohto obžalovaného tak nastala prevaha priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona účinného do 05.08.2024. Súd však nedopatrením vo výroku o treste citoval ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zákona účinného do 05.08.2024, podľa ktorého zákonného ustanovenia sa dolná hranica trestnej sadzby, aj trestu odňatia slobody, zvyšovala o jednu tretinu pri zistení prevahy priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami; na rozdiel od v súčasnosti platného zákonného ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, ktoré sa zas aplikuje len v prípade opätovného spáchania obzvlášť závažného zločinu. Vo výroku o treste teda bolo postačujúce uviesť len ustanovenie § 38 od. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, keďže súd má naďalej pri svojom rozhodovaní prihliadať na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich, ako aj priťažujúcich okolností.

Z týchto dôvodov tak bolo potrebné obžalovanému naďalej ukladať trest odňatia slobody v rámci základnej výmery trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenej pri základnej skutkovej podstate zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v rozmedzí od štyroch rokov do desiatich rokov.

Pri rozhodovaní súdu o určení konkrétnej výmery trestu odňatia slobody obžalovanému; keďže uloženie iného druhu trestu; vzhľadom na tú skutočnosť, že obžalovanému mal byť ukladaný trest za zločin, ktorého horná hranica prevyšovala hranicu piatich rokov podľa znenia ustanovenia § 34 ods. 6 Trestného zákona účinného do 05.08.2024, tak aj hranicu ôsmich rokov podľa nového znenia ustanovenia § 34 ods. 6 Trestného zákona účinného od 06.08.2024; ani neprichádzalo do úvahy, a to už vo vyššie uvedenom rozpätí trestnej sadzby trestu odňatia slobody; súd vyhodnotil predovšetkým v neprospech tohto obžalovaného viaceré podstatné fakty.

Predovšetkým súd prvej inštancie musel prihliadať na to, že tomuto obžalovanému musel byť tento trest ukladaný ako trest súhrnný. Tento obžalovaný síce trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, uložený mu rozhodnutím tunajšieho súdu, č. k. 12T/53/2023-452, zo dňa 18.12.2023, v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 06.03.2024, síce už vykonal. Konkrétne tento trest odňatia slobody mal tento obžalovaný vykonávať v období od 17. 06.2023 do 17.06.2024 s tým; že tento trest aj vykonal v celom rozsahu, a to čiastočne aj výkonom väzby; avšak na druhej strane je zrejmé, že uvedený trest nebol ešte zahladený. Zároveň v podstate ihneď na to nadväzovalo ďalšie odsúdenie tohto obžalovaného rozhodnutím tunajšieho súdu č. k. 13T/34/2023-478, zo dňa 15.05.2024, ktorým bol síce obžalovaný uznaný za vinného z ďalšieho trestného činu krádeže spáchaného dňa 08.02.2023, avšak týmto rozhodnutím bolo tomuto obžalovanému upustené od uloženia súhrnného trestu. Z uvedených faktov teda jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie musel obžalovanému v tomto trestnom konaní ukladať trest až v podstate za tri trestné činy. Obžalovanému pritom pochopiteľne nemohol byť uložený trest miernejší, ako trest uložený tomuto obžalovanému, nakoniec, odvolacím súdom v rámci trestnej konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 12T/53/2023 v trvaní jedného roka; ktorý trest síce obžalovaný v celom rozsahu vykonal, avšak uvedené odsúdenie ešte nebolo zahladené; a zároveň musel súd zohľadniť ešte aj to, že ďalším súdnym rozhodnutím toho istého súdu č. k. 13T/34/2023-478, zo dňa 15. 05. 2024, súd aj upustil od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie tohto obžalovaného tým istým súdom sp. zn. 12T/53/2023. Nemožno zároveň opomenúť ani to, že obžalovaný sa stíhaného konania zo dňa 06.05.2023 dopustil aj počas plynutia predĺženej skúšobnej doby podmienenečného odsúdenia vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 2T/5/2019, zo dňa 10.09.2019, ktorá nakoniec tomuto obžalovanému plynula až do dňa 11.09.2023.

V neprospech tohto obžalovaného súd prvej inštancie vyhodnotil ešte aj to, že tento obžalovaný bol už celkovo šesťkrát súdne potrestaný s tým; že vo vzťahu k už vyššie uvedeným posledným

dvom odsúdeniam tohto obžalovaného, mu bol ukladaný súhrnný trest v tomto trestnom konaní, teda nakoniec musel súd vychádzať len z toho, ako keby bol tento obžalovaný odsúdený len štyrikrát. Súd teda mohol pri svojich úvahách o konkrétnej výmere trestu prihliadať len na predchádzajúce štyri odsúdenia tohto obžalovaného, aj keď na druhej strane zas všetky tieto štyri odsúdenia sú už zahladené, pretože samotným zahladením odsúdenia sa nezahladzuje aj ten fakt, že obžalovaný sa v minulosti dopustil nejakej trestnej činnosti. Avšak nielen z odpisu z registra trestov; ale aj z obsahu pripojených spisov tunajšieho súdu, či priamo z obsahu konkrétnych súdnych rozhodnutí; konajúci súd ďalej zistil, že tomuto obžalovanému bol v minulosti celkovo až trikrát uložený trest povinnej práce, pričom odhliadnuc od jeho úplne prvého odsúdenia, akurát v období dosiahnutia jeho plnej trestno-právnej zodpovednosti, mu bol až dvakrát uložený tento druh trestu v maximálne možnej zákonnej výmere, teda v trvaní 300 hodín. Dokonca trestným rozkazom tunajšieho súdu č. k. 13T/13/2022-108, zo dňa 08.03.2022, aj za obdobný alebo totožný trestný čin ako v prejednávanom prípade; teda za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, ako aj za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Z takéhoto počtu predchádzajúcich odsúdení bol pritom tomuto obžalovanému len jedenkrát uložený podmienkový trest odňatia slobody, avšak v danom prípade išlo o odsúdenie za zločin, takže v tomto období uloženie iného trestu ako trestu odňatia slobody ani neprichádzalo do úvahy. Už len samotné takéto predchádzajúce početné odsúdenia tohto obžalovaného; vychádzajúc pochopiteľne ešte aj z veku tohto obžalovaného; ktoré tohto obžalovaného zjavne neodradili od dopúšťania sa ďalšej protiprávnej činnosti, jednoznačne nasvedčujú istému narušeniu tohto páchatel'a v zmysle páchania trestnej činnosti.

Aj ďalšie zistenia súdu prvej inštancie, v podobe veľkého množstva priestupkových postihnutí tohto obžalovaného, tento záver súdu len umocňujú. Ako už bolo súdom aj vyššie konštatované, tento obžalovaný bol v minulosti až tridsaťšesť krát priestupkovo postihnutý. Z tohto množstva priestupkových postihnutí tohto obžalovaného bolo až pätnásť priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu a z týchto protiprávných konaní obžalovaného dokonca v troch prípadoch išlo o hrubé správanie sa voči blízkej osobe; a to konkrétne v dvoch prípadoch voči matke obžalovaného a v jednom prípade zas voči sestre tohto obžalovaného, s tým, že v ostatných prípadoch malo ísť, či už o drobné ublíženie na zdraví, o schválnosti, alebo o vyhrážania sa iným osobám. Zároveň súd považuje za potrebné podotknúť, že jeden priestupok tohto druhu, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť dňa 03.11.2018, mal spočívať v hádzaní kahancov z miestneho cintorína na rodinný dom rodiny H., ako aj vo vyhrážaní sa ujmu na zdraví osobe L. H. B.. Súd pochopiteľne nemohol vyhodnotiť, že či v danom prípade išlo o nejakého rodinného príslušníka poškodeného G. H., keďže tento poškodený sa, ako už bolo aj vyššie uvedené, hlavného pojednávania nezúčastnil, ale je zas vysoko pravdepodobné, že by mohlo ísť o nejakú blízku osobu tohto poškodeného v tomto trestnom konaní, teda poškodeného G. H..

Takéto viaceré súdne odsúdenia, ako aj značné množstvo priestupkových sankcionovaní tohto obžalovaného, viedli súd skôr k tomu záveru, že na nápravu tohto páchatel'a, ako aj na ochranu spoločnosti pred týmto páchatel'om, je na neho nevyhnutné už pôsobiť prísnejším nepodmienečným trestom odňatia slobody.

Za ďalší podstatný faktor pri úvahách súdu o výmere trestu s tým, že uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody ani neprichádzalo do úvahy, považoval súd aj to zistenie, že obžalovaný svojím protiprávnym konaním spôsobil tomuto poškodenému obzvlášť závažné následky na zdraví. Súd pritom ani nemohol zistiť, či poškodeným súdu predložený návrh na schválenie zmieru, obsahuje aj skutočne ním prejavenu vôľu uzavrieť zmier s obžalovaným a či tento jeho súhlas bol aj dobrovoľný a bez nátlaku. Súd teda ani výsluchom tohto poškodeného na hlavnom pojednávaní nemohol priamo preveriť tieto skutočnosti. Účasti tohto poškodeného na hlavnom pojednávaní pritom mala zabrániť jeho hospitalizácia tesne pred vykonaním nariadeného hlavného pojednávania, teda súd nemohol ani výsluchom tohto poškodeného na hlavnom pojednávaní overiť, či táto forma liečby bola zapríčinená zraneniami, ktoré poškodený utrpel stíhaným konaním obžalovaného, alebo, že nemala žiaden súvis s týmito poraneniami opísanými v skutkovej vete tohto rozsudku, alebo nastala z dôvodu nejakých komplikácií, spôsobených jednak vyššie uvedenými zraneniami poškodeného, tak aj prípadne inými pridruženými ochoreniami tohto poškodeného, či inými zdravotnými ťažkosťami tohto poškodeného, nemajúcimi súvis s prejednávaným prípadom. Nemožno pritom prehliadnúť ani to, že aj v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12T/53/2023, takisto poškodená v tomto inom trestnom konaní súdu predložila podanie označené ako „pokus o zmier,“ v ktorom táto matka obžalovaného žiadala súd, aby súd upustil od potrestania tohto obžalovaného, alebo ho potrestal čo

možno najmiernejším trestom, pričom táto poškodená bola len jednou z celkovo až troch poškodených v tomto inom trestnom konaní. Uvedené podanie bolo pritom navyše takmer identické ako podanie predložené v prejednávanej veci poškodeným G. H.. Súd pritom nemohol ani osobným výsluchom; či už matky tohto obžalovaného v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12T/53/2023, a predovšetkým ani výsluchom poškodeného v prejednávanej veci; zistiť, či takéto žiadosti týchto poškodených skutočne obsahujú nimi prejavenu vôľu uzavrieť zmier s týmto obžalovaným a či išlo z ich strany o konanie dobrovoľné, vážne myslené a teda, či prípadne neboli pri spisovaní takehoto podania pod nátlakom. Aj tieto vyššie uvedené okolnosti teda vzbudzujú oprávnené pochybnosti súdu o tom, či takéto podanie poškodeného aj v tejto trestnej veci, bolo vôbec vypracované daným poškodeným a či z jeho strany išlo o skutočne slobodne prejavenu vôľu, teda, či bolo dobrovoľné a bez nátlaku, čiže, či odrážalo skutočnú vôľu tohto poškodeného. Mohlo totiž ísť aj o podanie podané účelovo, so zámerom docieľiť, či už nepotrestanie tohto obžalovaného, alebo aspoň dosiahnutie zmiernenia trestu, ktorý by mohol byť uložený tomuto obžalovanému. Už len na okraj súd poznamenáva, že možnosť aj prípadného schválenia zmiernosti súdom vylučovala pritom aj základná zákonná podmienka na využitie tohto odklonu od trestného stíhania uzákonená v ustanovení § 220 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého môže súd schváliť zmier len v tom prípade, ak sa vedie trestné konanie pre prečin; pričom v tomto trestnom konaní sa vedie trestné konanie pre zločin; a zároveň horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody, pri ktorom možno schváliť zmier, nesmie presiahnuť hranicu piatich rokov; pričom v prejednávanej trestnej veci horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody dosiahla hodnotu desiatich rokov, teda nepochybne presiahla maximálne povolenú hodnotu hornej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní piatich rokov.

V prospech tohto obžalovaného bolo potrebné snáď posúdiť len to, že tento obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal a jeho spáchanie aj úprimne oľutoval už v štádiu prípravného konania. Aj na hlavnom pojednávaní obžalovaný urobil vyhlásenie o vine, ktoré súd; keďže boli splnené všetky zákonné podmienky; aj prijal. Súd však nemohol preskúmať, či takéto vyhlásenie o vine neurobil obžalovaný pod ťarchou dôkazov; a to nielen v podobe opakovaných výpovedí samotného poškodeného, ale aj v podobe výpovedí viacerých vypočutých svedkov v prípravnom konaní; zároveň si uvedomujú; že pokiaľ by takéto vyhlásenie o vine v konaní pred súdom neurobil, a súd by ho napriek tomu uznal za vinného; tak v prípade následného rozhodnutia súdu o treste mu môže súd uložiť vyšší trest, ako naopak v tom prípade, pokiaľ by takéto vyhlásenie učinil. Súd zároveň vychádzal aj z ustanovenia § 39 ods. 5 Trestného zákona účinného od 06.08.2004, umožňujúceho v prípade prijatia vyhlásenia o vine obžalovaného súdom, znížiť dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody o jednu tretinu, s tým upravenou osobitnou kategóriou trestných činov, medzi ktoré však nepatrí posudzovaný zločin v prejednávanej veci. Zároveň, pokiaľ by pri takomto vyhlásení o vine boli súčasne splnené podmienky aj na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 alebo ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, tak súd môže následne znížiť trest aj pod zákonnú ustanovenú trestnú sadzbu trestu podľa § 39 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024. V tejto súvislosti však súd upriamuje pozornosť na to, že ide iba o „možnosť“ súdu, teda nie o „povinnosť“, teda, súd na základe vlastnej úvahy, podľa okolností jednotlivého prípadu, rozhodne, či môže pristúpiť k takémuto výraznému zníženiu trestných sadzieb trestu odňatia slobody, prípadne aj iného druhu trestu. Súd pri takomto rozhodovaní musí teda pritom zohľadniť predovšetkým okolností jednotlivého prípadu, ako aj osobu samotného páchatel'a.

Súd prvej inštancie pritom dospel k názoru, že v prejednávanej trestnej veci nebolo dôvodné tomuto obžalovanému výrazne znížovať dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Ako už bolo niekoľkokrát vyššie konštatované, tento obžalovaný bol v minulosti nielen viackrát súdne trestaný, ale aj mnohokrát priestupkovo postihnutý, ale je zrejmé, že doposiaľ uložené tresty; súd pritom navyše zväčša, že miernejšej povahy; tomuto obžalovanému vôbec nezabránili v ďalšom páchaní protiprávnej činnosti; ale súd sa domnieva, že práve naopak, že závažnosť, ako aj početnosť týchto protiprávnych konaní u tohto obžalovaného ešte dokonca narastá.

Ani žiadne mimoriadne okolnosti prípadu, či mimoriadne okolnosti týkajúce sa pomerov obžalovaného pritom v tomto trestnom konaní zistené neboli, pričom takéto mimoriadne okolnosti neuvádzal ani samotný obžalovaný pri svojej výpovedi v konaní pred súdom a súd takéto okolnosti nezistil ani z inak vykonaného dokazovania. Tento obžalovaný je síce otcom troch maloletých detí, tieto sú síce ešte v útlom veku, avšak tieto deti má obžalovaný so svojou družkou, s ktorou má bývať naďalej spoločnú domácnosť. Ani tento obžalovaný, ani jeho družka, či ani jeho maloleté deti, by pritom nemali trpieť nejakými závažnými zdravotnými problémami, na ktoré by mal súd prihliadať pri svojom rozhodovaní o treste. Dokonca v spoločnej domácnosti s obžalovaným a jeho rodinou by mala bývať aj matka tohto

obžalovaného, ktorá by mala byť aj opatrovatelkou štyroch maloletých detí brata tohto obžalovaného. Takéto pomery obžalovaného nie sú ničím výnimočným, s prihliadnutím na pomery iných páchatel'ov takejto trestnej činnosti, na ktoré by mal súd klásť obzvlášť zreteľ a ktoré by bolo potrebné zohľadniť pri úvahách súdu o druhu a o výmere trestu.

Zhrnúc vyššie rozvedené úvahy súdu, tak súd prvej inštancie dospel k záveru, že primeraným a adekvátnym, ako z hľadiska individuálnej, tak aj predovšetkým z hľadiska generálnej prevencie, bude trest odňatia slobody v trvaní šiestich rokov. Ako už bolo aj vyššie prezentované, uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody tomuto obžalovanému ani neprichádzalo do úvahy.

Vychádzajúc z ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zákona, v nadväznosti na ustanovenie § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, tak, ako už bolo aj vyššie konštatované, uvedený trest bolo nevyhnutné tomuto obžalovanému ukladať ako trest súhrnný. Z tohto dôvodu tak bolo preto potrebné, ako nevyhnutnú súčasť tohto súhrnného trestu, zrušiť aj všetky výroky o treste; teda jednak v rozsudku tunajšieho súdu č. k. 13T/34/2023-478, zo dňa 15.05.2024, tak aj výrok o treste v ďalšom rozsudku toho istého súdu, teda Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 12T/53/2023-452, zo dňa 18.12.2023, a to aj v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 5To/6/2024-497, zo dňa 06.03.2024.

Keďže týmto rozhodnutím bol tomuto obžalovanému teda ukladaný súhrnný trest až k dvom jeho predchádzajúcim odsúdeniam, vyššie uvedenými; pričom pred týmito súdnymi potrestaniami obžalovaný ani nebol vo výkone trestu odňatia slobody; boli teda splnené všetky podmienky na zaradenie tohto obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona).

Podľa § 2 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, ak tento zákon neustanovuje inak, ochranné opatrenie sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď sa o ochrannom opatrení rozhoduje.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona účinného od 06.08.2024, súd tak môže urobiť aj vtedy, ak páchatel' spáchal trestný čin v dôsledku závislosti od návykovej látky alebo v dôsledku závislosti na hazardných hrách.

Podľa § 73 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 ochranné liečenie podľa odseku 2 písm. c/ Trestného zákona neuloží, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, alebo jeho postoj k predchádzajúcemu ochrannému liečeniu nemožno očakávať dosiahnutie jeho účelu.

Podľa § 74 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, ambulantnú formu ochranného liečenia súd uloží, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, povahu duševnej poruchy a liečebné možnosti možno očakávať splnenie účelu ochranného liečenia. Ústavnú formu ochranného liečenia súd uloží, len ak je pobyt páchatel'a na slobode nebezpečný z dôvodu duševnej poruchy, alebo ak vzhľadom na osobu páchatel'a, povahu duševnej poruchy a liečebné možnosti nemožno očakávať, že účel splní ambulantná forma ochranného liečenia. Ak súd ukladá ochranné liečenie podľa § 73 ods. 2 písm. c/ popri treste odňatia slobody, ktorého výkon podmienečne neodkladá, uloží ho ústavnou formou.

Prokurátor už v podanej obžalobe navrhol tomuto obžalovanému uložiť ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Na tomto svojom návrhu pritom prokurátor zotrval aj pri prednese záverečnej reči na hlavnom pojednávaní. Znalec z odvetvia psychiatrie MUDr. Porvažník pritom vo svojom znaleckom posudku skonštatoval, že znaleckým vyšetrením u tohto obžalovaného zistil syndróm závislosti od alkoholu v III. vývojovom štádiu. Keďže pobyt obžalovaného na slobode, pokiaľ tento bude naďalej požívať alkoholické nápoje, vyhodnotil tento znalec ako potencionálne nebezpečný; navrhol súdu, aby bolo tomuto obžalovanému uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Aj samotný obžalovaný pri svojej výpovedi v konaní pred súdom prejavil ochotu podrobiť sa tomuto ochrannému liečeniu a obžalovaný zároveň zobral na vedomie aj zákonnú úpravu tohto ochranného opatrenia; že teda, pokiaľ by uložená forma tohto ochranného opatrenia neplnila svoj účel, tak by už uložená forma liečenia bola zmenená na inú formu liečenia; teda v prejednávacom prípade navrhovaná ambulantná forma liečenia na ústavnú formu tohto liečenia.

Súd prvého stupňa však zároveň pri rozhodovaní o uložení tohto ochranného liečenia musel vychádzať z aktuálne platnej zákonnej úpravy Trestného zákona. V zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 Tr. zákona, aj v znení účinnom od 06.08.2024, sa totiž ukladá ochranné opatrenie podľa zákona účinného v čase, keď

sa o ochrannom opatrení rozhoduje. V zmysle ustanovenia § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zákona účinného od 06.08.2024, súd môže ochranné opatrenie uložiť aj páchatelovi, ktorý spáchal trestný čin v dôsledku závislosti od návykovej látky. Zároveň v zmysle ustanovenia § 73 ods. 3 Tr. zákona účinného od 06.08.2024, sa takéto liečenie konzumentovi návykových látok, závislému od týchto látok, neuloží v tom prípade, ak by vzhľadom na osobu páchatela, alebo jeho postoj k predchádzajúcemu ochrannému liečeniu, nebolo možné očakávať dosiahnutie jeho účelu.

V danom prípade teda boli splnené všetky zákonné podmienky na uloženie tohto liečenia, keďže obžalovaný sa stíhaného skutku dopustil nepochybne v dôsledku závislosti od alkoholických nápojov a zároveň aj prejavil ochotu podrobiť sa tomuto liečeniu, pričom súd ani inak nezistil, že by vzhľadom na osobu tohto obžalovaného alebo jeho postoj k predchádzajúcemu ochrannému liečeniu; keďže s výkonom tohto liečenia uloženom v inom trestnom konaní sa ešte ani nezačalo; nebolo možné očakávať dosiahnutie splnenia účelu tohto ochranného liečenia. Na druhej strane však, pokiaľ ide o formu tohto liečenia, musel súd zohľadniť nové znenie ustanovenia § 74 ods. 1 Tr. zákona veta posledná účinného od 06.08.2024. Teda, aj keď prokurátor navrhol obžalovanému uložiť ambulatnú formu tohto liečenia, vzhľadom na takýto návrh formy liečenia znalcom z odvetvia psychiatrie v ním podanom znaleckom posudku; súd musel pri tomto rozhodovaní o tomto ochrannom opatrení zohľadniť nové znenie tohto zákonného ustanovenia Tr. zákona účinného od 06.08.2024. V zmysle ustanovenia § 74 ods. 1 veta posledná Tr. zákona účinného od 06.08.2024, ak sa totiž uvedené ochranné liečenie ukladá popri treste odňatia slobody, výkon ktorého sa podmiennečne neodkladá, uloží sa ústavnou formou.

Keďže obžalovanému sa teda ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody, bolo nevyhnutné tomuto obžalovanému uložiť ústavnú formu tohto liečenia. Súd však zároveň pripomína aj nové znenie ustanovenia § 74 ods. 2 veta druhá Tr. zákona účinného od 06.08.2024, podľa ktorého aj takéto ústavná forma liečenia môže byť zmenená na ambulatnú formu tohto liečenia, ak doterajší priebeh ochranného liečenia nasvedčuje tomu, že ústavná forma už nie je potrebná a účel ochranného liečenia možno dosiahnuť aj ambulatnou formou.

Súd prvej inštancie považoval za potrebné poznamenať, že z pripojeného spisu Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 12T/53/2023; teda konkrétne z rozsudku č. k. 12T/53/2023-452, zo dňa 18.12.2023, v nadväznosti na rozhodnutie nadriadeného súdu; jednoznačne vyplýva, že tomuto obžalovanému bolo aj v tomto trestnom konaní uložené totožné ochranné liečenie, teda ochranné protialkoholické liečenie ambulatnou formou, s výkonom ktorého v ústave na výkon trestu ani nebolo začaté s tým, že k nariadeniu výkonu tohto ochranného liečenia došlo síce ešte dňa 17.04.2024, avšak tomuto liečeniu sa tento obžalovaný ešte nezačal podrobovať. Súd prvej inštancie však poznamenať, že ani samotné uloženie ochranného liečenia v inom trestnom konaní, nezabraňuje uloženiu takého istého druhu ochranného liečenia aj v inom trestnom konaní, ak sú na jeho nariadenie inak splnené všetky zákonné predpoklady. Ako už bolo aj vyššie naznačené; takéto predchádzajúce súdne rozhodnutie o uložení ochranného liečenia v inom trestnom konaní by malo význam len na posúdenie toho, či tento predchádzajúci výkon tohto ochranného liečenia naplnil svoj účel; a to prípadne na také rozhodnutie súdu v inej trestnej veci, že takéto ochranné liečenie v zmysle ustanovenia § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zákona, podľa ustanovenia § 73 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, súd neuloží. Súd prvej inštancie ešte opätovne zopakoval, že s výkonom tohto ochranného liečenia, uloženého v tomto predchádzajúcom trestnom konaní obžalovanému, vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12T/53/2023, nebolo ešte ani začaté. Z týchto dôvodov preto súdu nič nebránilo v tom, aby aj v tomto trestnom konaní uložil obžalovanému ochranné protialkoholické liečenie, ak na jeho uloženie boli splnené všetky predpoklady.

Na základe vyššie uvedených zistení; opierajúc sa o takto novo upravené zákonné ustanovia Trestného zákona účinného od 06.08.2024, keďže obžalovanému sa uvedené ochranné liečenie ukladalo popri nepodmienečnom treste odňatia slobody; súd prvej inštancie tomuto obžalovanému uložil ústavnú formu tohto ochranného protialkoholického liečenia.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Poškodený H., ktorý sa hlavného pojednávania ani nezúčastnil, si v rámci prípravného konania nárok na náhradu škody ani neuplatnil, teda o jeho nároku na náhradu škody ani nebolo potrebné rozhodnúť.

Poškodená Všeobecná zdravotná poisťovňa a. s. si v prípravnom konaní riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, pozostávajúci z vynaložených nákladov zdravotnej starostlivosti poskytnutej poškodenému H.. Takto uplatnený nárok na náhradu škody táto poškodená zdravotná poisťovňa dostatočne preukázala aj predložením vyčíslenia liečebných nákladov. Tento uplatnený nárok na náhradu škody touto poškodenou poisťovňou v sume 3.657,09 eur bol teda jednoznačne preukázaný. V súvislosti s takto uplatneným nárokom na náhradu škody poškodenou zdravotnou poisťovňou však súd upriamuje pozornosť na znenie ustanovenia 287 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého zákonného ustanovenia, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uloží mu spravidla v odsudzujúcom rozhodnutí aj povinnosť nahradiť túto škodu poškodenému; a dokonca v tom prípade, ak je výška tejto škody súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku, má súd až povinnosť zaviazat' obžalovaného na náhradu tejto škody vždy. Na rozdiel teda od zákonnej úpravy peňažného trestu, keď súd má aj možnosť neuložiť tento druh trestu; vychádzajúc z ustanovenia § 57 ods. 1 veta druhá Tr. zákona v tom prípade, ak je zrejme, že ho odsúdený nebude schopný zaplatiť; takúto možnosť nemá naopak súd v rámci rozhodovania o nároku poškodeného na náhradu škody v tzv. adhéznom konaní.

Z týchto dôvodov teda súd prvej inštancie musel zaviazat' obžalovaného na náhradu škody na podklade riadne a včas uplatneného nároku na náhradu škody poškodenou zdravotnou poisťovňou. Súd však dospel aj k záveru, že v prejednávanom prípade bolo dôvodné tohto obžalovaného zaviazat' na náhradu tejto škody v mesačných splátkach. Pri určovaní výšky týchto mesačných splátok však súd musel vychádzať z celkovej sumy takto uplatneného nároku na náhradu škody poškodenou zdravotnou poisťovňou, a teda, za oprávnené súd považoval mesačné splátky v sume 305,- eur; aj keď súd aj takto určenú hodnotu mesačných splátok považoval; s prihliadnutím ako na majetkové, tak aj osobné pomery tohto obžalovaného; naďalej za pomerne vysokú. Súd pritom uložil tomuto obžalovanému zároveň aj povinnosť uhrádzať tieto mesačné splátky vždy do 20. dňa v mesiaci, pod stratou výhody splátok, a to v lehote do jedného roka od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd prvej inštancie považoval za potrebné podotknúť; vzhľadom na to, že obžalovaný ihneď v konaní pred súdom urobil vyhlásenie o vine a súd toto vyhlásenie aj prijal; že súd len za účelom vyžiadania si vyjadrenia od tejto poškodenej zdravotnej poisťovni k možnosti náhrady škody v mesačných splátkach; nepovažoval za potrebné uvedené hlavné pojednávania odročit', s tým, že by išlo o neefektívne a neúčelné konanie, ktoré by samotné hlavné pojednávania aj neúmerne predĺžilo. Zákonné ustanovenie 287 ods. 2 veta druhá Trestného poriadku pritom takéto rozhodnutie súdu o náhrade škody v splátkach kladným stanoviskom poškodeného ani nepodmieňuje.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, časti týkajúcej sa rozhodnutia o treste ako aj dôvodov odvolania a dôkazov týkajúcich sa rozhodnutia o výroku o treste dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Aj krajský súd je toho názoru ako okresný súd, že vzhľadom na rozsiahlu trestnú minulosť obžalovaného, a to aj v tomto prípade kedy sa na neho vo viacerých odsúdeniach hľadí akoby nebol odsúdený pri hodnotení osoby obžalovaného je potrebné na tieto odsúdenia prihliadať. Z výpisu z registra trestov je zrejme, že obžalovaný bol doposiaľ šesť krát súdne trestaný, a to rozhodnutiami okresných súdov tak ako ich uvádza v odôvodnení rozsudku Okresný súd Vranov nad Topľou. Je teda zrejme, že obžalovanému boli ukladané alternatívne druhy trestov, tresty povinnej práce, pričom napriek tomuto sa obžalovaný nepoučil a opätovne páchal trestnú činnosť, a to aj násilného charakteru. Taktiež je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že obžalovaný bol doposiaľ 36 krát priestupkovo postihnutý, pričom až 15 priestupkov boli priestupky proti občianskemu spolunažívaniu spočívajúce predovšetkým vo fyzickom napadnutí zo strany obžalovaného inej osoby v podobe vyhrážok inej osobe, či aj hrubého správania sa voči inej osobe. Z celkového počtu sa pritom až v 3 prípadoch priestupkov dopustil konaní, keď obžalovaný konal voči svojim blízkym osobám, a to konkrétne voči svojej matke a voči svojej sestre, voči ktorým sa mal hrubo správať.

Za takéhoto zistenia trestnej minulosti obžalovaného nemožno prihliadnuť na dôvody odvolania obžalovaného, kedy obhajca uvádza, že tento sa stará o ďalšie osoby, pričom ďalšie dieťa sa mu vo vzťahu narodilo a tieto osoby sú závislé na ňom a na jeho príjme, a preto by nemali byť postihnuté trestom v zmysle ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona. Ako je to zrejme odsúdenia pod sp. zn. 12T/53/2023 zo dňa

18.12.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/6/2024 zo dňa 06.04.2024 bol už obžalovanému ukladaní aj nepodmienečný trest odňatia slobody. Napriek tomu obžalovaný spáchal skutok, ktorý bol predmetom rozhodovania krajského súdu.

Správne preto dospel okresný súd k záveru, keď obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody. Nemožno prihliadnuť na argumentáciu odvolateľa, že obžalovaný sa priznal k spáchaniu skutku a skutok oľutoval, a preto bolo potrebné v zmysle ust. § 39 ods. 5 Tr. zákona ukladať trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby znížený o jednu tretinu. Ustanovenie § 39 ods. 5 Tr. zákona neukladá takúto povinnosť súdu obligatórne v každom prípade. Súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu v prípade ak sa obžalovaný na hlavnom pojednávaní prizná k spáchaniu skutku, vyhlási vinu a skutok oľutuje, ale musí posudzovať aj samotnú osobu obžalovaného a teda skutočnosti, ktoré odôvodnia záver, kedy možno ukladať trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne dospel k záveru, že v tomto prípade to nie je možné, nakoľko sa jedná o osobu, ktorá už bola v minulosti opakovane trestne postihnutá a ktorá má spáchaných veľké množstvo priestupkov.

Pochybil však okresný súd pri rozhodovaní o treste, kedy vo výrokovej časti rozsudku použil aj ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona, kedy mal zistiť prevahu priťažujúcich okolností nad okolnosťami poľahčujúcimi. Novela trestného zákona účinná od 05.08.2024 túto povinnosť súdu v zmysle ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona vypustila. Teda pri prevahe priťažujúcich okolností už nie je nutné ukladať obžalovanému trest odňatia slobody, kde dolná hranica trestnej sadzby bude zvýšená o jednu tretinu. Je však potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že okresný súd obžalovanému uložil podľa názoru krajského súdu primeraný trest aj bez použitia ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona.

Pri argumentácii obžalovaného, že je potrebné mu priznať aj poľahčujúcu okolnosť v zmysle ust. § 36 písm. n/ Tr. zákona, teda že napomáhal príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti, je potrebné uviesť, že takéto konanie zo strany obžalovaného nezistil ani krajský súd.

Vzhľadom na pochybenie okresného súdu pri použití ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona musel krajský súd napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. poriadku zrušiť a sám vo veci rozhodnúť tak, že toto ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona vypustil pri výroku o ukladaní súhrnného trestu odňatia slobody.

Krajský súd nezistil pochybenia okresného súdu ani pri ukladaní súhrnného trestu. Je zrejmé, že obžalovaný spáchal skutok skôr ako bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 15.05.2024, sp. zn. 13T/34/2023 a rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 12T/53/2023 zo dňa 18.12.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/6/2024 zo dňa 06.03.2024. Teda správne ukladal okresný súd trest za v podstate tri odsúdenia obžalovaného a správne aj vyhodnotil poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ktoré však nemali dôsledok na úpravu trestnej sadzby, ale iba na vyhodnotenie osoby obžalovaného.

Aj krajský súd obžalovanému pre výkon uloženého trestu v zmysle ust. § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za iný úmyselný trestný čin. Je síce pravdou, že rozhodnutím sp. zn. 12T/53/2023 bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ale toto rozhodnutie je súčasťou výroku okresného aj krajského súdu o ukladaní súhrnného trestu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.